

ku uschoval do čítanky na odpůldne, udělal z lupu z prá-
delníku balíček, vzal knihy pod paždí a odešel z domova,
když dal domovníkovi klíč od předsině pro Annu.

Knihy zanechal v druhé ulici u kupce s dodatkem, že
si pro ně přijde, až půjde ze školy, a jediné vzal si s sebou
z nich rostlinopis, který zanesl k antikváři, aby měl něja-
ké hotové peníze na svou výpravu do Plaské ulice.

Našel to lehce dle inzerátu a byl přijat párkem starších
manželů, vyhlížejících neobyčejně ustarané.

Když jim vysvětlil, že přichází pro křečka, za kterého
hodlá vyměnit tyto užitečné předměty: pár dámských
kalho, noční kabátek, mariánský tolar a knihu Hrdinný
kapitán Korkorán, vyjasnily se tváře manželů. Vědi ho
dál a počali mu vykládat podivnou historku, z které
Honzátko vyrozuměl, že se k nim přistěhoval před čtr-
nácti dny podivný pán s křečkem, který prohlásil, že vy-
našel zvláštní přípravek, který, podává-li se hlodavcům,
zamezí u nich zimní spánek.

„Hodlám,“ povídal ten pán, „zkusit to na tomto křeč-
kovi. Podají-li se mně nyní, kdy má upadnout to zvíře
v zimní spánek, udržet ho tím, bude to mít dalekosáh-
lé následky, neboť pak bude rozluštěn princip, jak lze
učinit křečky neškodnými. Nebudou-li spát, nebudou
také žít tak dlouho, takže nedočkají se třetí sklizně, aby
kradli obilí.“

„Pán ten,“ vyprávěl starý pán Honzátkovi, „chtěl
o tom napsat knihu a dělal také pokusy s křečkem, které-
ho měl ve velké bedně. Dával mu svůj přípravek do pit-
né vody a křeček byl skutečně velmi tím. Měl ten prepa-
rát v láhvi od koňaku. Jednou jsem se omyllem z láhve
napil a nemohl jsem spát po pět nocí. Pak si pro toho
pána přijeli jeho příbuzní. Říkali, že už ho to drží pět let
a že jeden lékař říkal, že mu snad pomohou sněhové

koupele. Tak si ho odvezli někam do hor a křečka nám
zde nechali.“

„Jest to velmi roztomilě zvířátko, neobyčejně přítu-
lé,“ mluvil dále, jako by četl z knihy, jak si patrně již
zvykl, když ho všude usilovně nabízel, „dáme vám na
něj starý pytel od brambor.“

Neobyčejně přítučné a roztomilé zvířátko prskalo tak
strašně, když na ně hodili pytel, že romanticky Honzátko
domníval se být v zemi šelem. Když pak později kráčet
po ulici s pytlem, ve kterém sebou zmítal stále cílý kře-
ček, představoval si, že je známý krotitel tygrů Rauahu
Babura z Bombaje.

Bylo ještě málo hodin, než aby mohl se vrátit domů
jako ze školy, proto hleděl nakoupit ještě nějaké zásoby
pro křečka. U ptáčníka koupil mu za všechny peníze,
které dostal za přírodopis, zrní. Nebylo ho mnoho za
těch sedmadesát haléřů. Malý pytlík. A tu teprve Honzátko
pocítil, že bere na sebe vážnou povinnost. Snad se naučí
žít něco jiného, vždyť tohle sežere najednou. A pak,
když se blížil k domovu, ještě něco ho znepokojovalo.
Což jestli ho vyhodí i s křečkem? Jak to vysvětlí, kde
k němu přišel? Jakou lež si vymyslí? Šlo to však dosti
hladce. Hromadil lež na lež. Křeček, kterého přinesl
domů, patří gymnáziu a jest určen pro přírodopisné sbír-
ky. On, Honzátko, byl vyzván panem profesorem Ber-
nákem z přírodopisu, aby zátím křečka doma opatroval
přes zimu, než mu naroste jiná srst a než se mu kožich
vybarví. Pak bude vycpán. Bylo to tedy v pořádku. Jen
mu nevěřili, že byl vyzván, nybž že se dobrovolně při-
hlásil. Pro křečka vyprázdnili jednu bednu z půdy a dali
ho do předsině a celá rodina žila pod dojmem, že si
aspoň udělá hoch dobré oko u pana profesora, což bezto-
ho nutně potřebuje při své známé pilnosti. Možná také